

OPINIONS

Nº 102 - Any 2019

Records... Somnis...

Relaxada i embadalida mirant com crema la llenya dins la llar de foc i escoltant una preciosa cançó interpretada per la Rocio Durcal titulada "Como han pasado los años... las vueltas que dio la vida", el meu cor s'ha omplert de melangia pensant com ha passat de ràpid el temps i com segueix corrent sense que res pugui aturar-lo.

Assaborint amb placidesa aquest moment de pau que convida a reflexionar, escorcollo en els recons de la memòria, i, sense cap tipus d'angoixa ni lamentacions, evoco fets, moments i persones que han fet petjada en la meua vida.

Tot plegat, un gran bagatge on hi ha records de tota mena: bons i no tan bons; desitjos; satisfaccions; penediments; estones per riure i estones per plorar; per donar benvingudes i per comiats dolorosos; però, per sobre de tot, somnis... que han estat la meua força motriu per afrontar el dia a dia.

Poso en ordre els més rellevants i agafo l'ordinador per escriure sobre ells.

Però, abans d'entrar en matèria, el primer que se m'acut recordar són les persones estimades que van travessar la ratlla per anar a un lloc desconegut i quantes de la meua generació, inclús més joves, han seguit el mateix camí. Això em fa pensar que en sóc d'afortunada d'haver arribat fins aquest moment, malgrat algun condicionant persistent.

Com que un pensament porta de retruc un altre, penso en la diferència que hi ha entre la meua generació i les que estan a punt de prendre el relleu.

La generació nascuda, més o menys, el voltant de 1940 va estar plena de llums i ombres, d'opressions, d'imposicions i de restriccions, però, va ser i és, (malgrat alguna "ovella negra"), una generació treballadora i de bons principis que no necessitava gaires coses per ser feliç.

Ens delectava Frank Sinatra i Louis Armstrong entre altres; ballàvem valsos, passos dobles, rumbes, el rock and roll (que tot just començava a fer-se sentir), i... boleros agafats però, "guardant distàncies". La Trinca ens feia riure juntament amb els monòlegs d'en Capri i escoltàvem d'en Lluís Llach les seves cançons protesta i altres carregades de romanticisme.

També ens vam casar per a tota la vida, acceptant per endavant el bo i dolent que es podia presentar, i, (llevat excepcions), respectarem a pares, familiars, professors, gent gran i gaudirem de la mare natura amb tota la seva esplendor i espectacularitat.

Les comparacions són odioses però sense poder-ho evitar, penso en la gran desigualtat entre la meua generació i la nascuda al voltant del 2000.

Fa uns dies comentàvem amb unes professores que tot just s'han jubilat, la diferència entre els adolescents d'abans i els actuals, en els quals, quasi bé, predomina la inexistència de valors, de bones maneres, el desinterès en general que, en molts casos, deriva cap una falta de respecte vers pares, professors, gent gran, i, com empren un llenguatge impropï de qui ha rebut o està rebent una educació per a ser persones com cal el dia de demà.

El resum va ser que, potser tot plegat, és degut a que els falta, per part dels seus antecessors, demostracions d'urbanitat, d'interès, de comprensió i d'estima.

Deixant de banda el futur de les generacions venidores i la part del passat que em pot ocasionar tristesa, evoco il·lusions, somnis i records que em són plaents.

Recordo amb quina il·lusió esperava el dia del casament; la de tenir un lloc que seria exclusivament meu i de qui havia escollit per ser el meu espòs; l'alegria d'haver tingut fills i d'haver-los gaudit fins que van abandonar el niu per fer-ne un de propi; les persones que s'han creuat a la meua vida per un instant, un dia, un temps i han seguit el seu camí, però que, per alguna raó, no han caigut en l'oblit.

Ara bé, de tots els records, el que més m'agrada evocar és qui ha valgut la pena estimar i en moments de foscor ha il·luminat la meua vida.

És interessant recordar altres temps amb tot el seu component d'encerts i fracassos; dels resultats d'haver agafat una alternativa i no una altra; de lo injustos que vam ser en moltes ocasions; de les conseqüències a que va conduir deixar-nos portar per un sentiment d'amor, de gelosia, de revenja, etc. etc.

Tot plegat és important, però, no podem deixar en l'oblit els somnis.

Somnis antics que encara perduren i altres actuals que van fent-se pas esperant poder realitzar-se algun dia. Uns plens de romanticisme, altres... no tant... que van i venen ajudant a deixar de banda desencisos, preocupacions i mesquineses que són el pa de cada dia.

Somnis a vegades desbarats que gairebé sempre, l'amor ha estat i és el protagonista i que ennuvolen la ment fins deixar de banda tota la resta. Somnis que recordo amb grat i quasi bé amb nostàlgia.

Somiar és una manera senzilla de mantenir il·lusions i, sobre tot quan estàs arribant al final del camí deixant de banda el plaer que donen coses tangibles, descobrint alhora, que el que realment importa és satisfer l'esperit i tenir algú que et sàpiga escoltar, et compregui i que demostri la seva estima mitjançant abraçades.

Abraçades d'aquelles que escalfen el cor quan et sents esmicolat/da per dins... Abraçades a vegades acompanyades de silencis, a vegades de paraules amoroses. Abraçades que són un refugi on pots amagar-te del món i que, la seva tendresa, permet plorar sense sentir vergonya.

Llàstima que quan has comprès tot això han passat els millors anys de la teua vida.

Hi deu haver alguna disfunció estranya dins meu que fa no deixi de somiar. Cada vegada que he intentat deixar de fer-ho, m'ha quedat un gran buit que l'he hagut d'omplir amb un altre somni encara que hagi estat tan desenraonat com l'anterior.

Com deu ser-ne de trist no somiar.

Personalment hores d'ara, em reconforta pensar que malgrat haver viscut una bona colla d'estrebades emocionals que han deixant alguna que altra cicatriu, encara sóc viva, em queden molts desitjos per acomplir i que acarono per què no marxin, fent cas d'aquella frase que diu... "La vida s'acaba quan deixes de somiar, igual que l'amor s'extingeix quan el deixes de cuidar".

Però, la vida segueix i no podem quedar atrapats pels somnis. Les realitats es van imposant a mida que anem vivim i són un gran aprenentatge.

Aprenentatge que ha servit i serveix per anar evolucionant personalment i t'ajuden a mantenir serenitat davant sentiments, emocions, passions... que ben mirat, bones o no, són les que fan bellugar el món.

Cloenda

Sempre m'ha agradat llegir i escriure sobre sentiments, records, somnis, desitjos... però a aquestes alçades de la meua vida, quan encara tinc capacitat de raonament i una gran cabuda dins el meu cor per estimar... encara més.

El passat amb tota la seva càrrega emocional que comporta és important, però, segons Marc Aureli, emperador romà motejat el savi o el filòsof, en un dels seus manuscrits titulat "Meditacions i pensaments", diu el següent: *"Val la pena gaudir de les emocions i els sentiments en present sense dependències ansioses ni del passat ni del futur que ens esclavitzen i no deixen fruir amb plenitud, de moments irrepetibles"*.

Una frase que fa pensar que el temps és preciós, que no cal desapropiar-lo, i, la importància que té viure tots els sentiments en present, procurant que cada dia sigui el millor de la nostra vida deixant de banda el que s'interposa per què podem ser feliços.

Cronològicament estic en l'últim cicle de la meua existència, però, per sort, encara em queden somnis, esperances, il·lusions... no per enfrontar una nova manera de viure, sinó per viure la que em queda esperonada per ells.

Potser somiar fa de contrapès a grans absències.

M'acomio com he començat, aquesta vegada escoltant una preciosa cançó d'en Roberto Carlos titulada "abrazame", que em fa somiar i alhora em produeix una voluptuositat meravellosa, que no es pot expressar amb paraules i que és capaç de glaçar qualsevol neurona de raonament.

La realitat a la meua vida ha estat desencisadora, i, si somiar ha equilibrat la balança de les anxioses que m'ha produït manifestant-se ¿Per què he de deixar de somiar?

Maria Mercè Usón